

Jeremiás és az Ige

Lekció: Zsolt. 6.
Textus: Jer. 45.

2008. dec. 7.
Gazdagrét. Advent 2.

A személyes vigasztalás Igéje

Bárúk kimerült és elcsüggedt. Elfáradt és úgy érzi, nem bírja tovább. Túl nagy volt a feszültség. Főnöke, Jeremiás próféta Istennek kemény üzenetét kapta Júdáról és Jeruzsálemről. Elmondani nem tudja, akadályozott mozgásában. Bárúk, hűséges segítőtársa és írnoka lesz az, aki leírja a megtérésre hívó üzenet súlyos szavait, valamint a megtérés elmaradása következtében beálló ítéletet. Bárúk írása egészen a királyig jut, aki, amikor felolvassák neki, cinikusan elégeti az Úr Igéjét. Bárúknak is, Jeremiásnak is menekülnie kell.

Bárúk nem erre készült. Nagyapja Jeruzsálem kormányzója volt egy szebb korban. A király hűséges embereként vett részt abban a nagy vallási és erkölcsi megújulásban, ami Jeremiás fiatalkorában történt. Azóta azonban más szelek fújnak a városban... Istentelen uralkodók, istentelen vezetők vannak hatalmon. A nagyreményű ifjú Jeremiás mellé állt. Ezzel pedig szembekerült a kormányon lévőkkel, kikerült a jó állásokat osztogatók köreiből, elvesztette ígéretes lehetőségeit. Pedig valami egész másra készült, egészen más kilátásai voltak. Családja, iskolái másra determinálták. De ő hűséges volt az Úrhoz, és most ezért menekülnie és bujdosnia kell. Mire számíthat?

Vannak reflektorfényben élő emberek, és vannak háttérben maradók. Vannak hírességek, akik neve jól ismert, és vannak névtelenek, akik nevére kevesen emlékeznek. Vannak fontosak, és vannak –látszólag - jelentéktelenek. Mintha Jeremiás az egyik oldalt képviselné, írnoka, Bárúk pedig a másikat. Isten Jeremiást választotta, hogy népek prófétája legyen, de Bárúk isteni elhívásáról sehol nem olvasunk. Jeremiás szavai királyokhoz szólnak, Isten rajta keresztül megszólaló Igéje világpolitikai tényező a próféta életében. Bárúk, Jeremiás hűséges írnoka azonban csak egy mellékszereplő ebben a szolgálatban. És még ebben is megfáradt és elcsüggedt. Elege van, mert nem azt kapta, amire számított. De az Úr nem feledkezett meg róla...

I. Isten ismeri Bárúk fájdmát

...hiszen ismeri Bárúk fájdmát és összetörtségét. Az Úr megszólítja Jeremiást, és személyes Igét küld Bárúknak. Jeremiás, aki eddig királyoknak, uralkodóknak, népeknek hirdette Isten Igéjét, most egy személyes lelkipozítói üzenetet kap – közvetlenül Bárúknak. Isten nem feledkezik meg hűséges szolgájáról. Az Úr nem hagyja figyelmen kívül a háttérben maradót. Isten ismeri a nevét annak, akit a tömegek nem ismernek. Az Úr személyesen szólítja meg azt, aki úgy érzi, nemcsak, hogy minden ereje elhagyta, de biztos, hogy az Úr is mással van elfoglalva. Azt gondold, Bárúk, hogy te kicsi vagy és kevés, hogyan szólíthatna meg az Úr? Azt gondold, hogy hűséges voltál, de persze, hogy nem emlékeznek meg rólad, hiszen te csak egy „második” vagy? Hogyan lenne az Úrnak szava hozzád, személyesen és kizárólag csak hozzád? Meg sem fordult még a fejedben, hogy akinek hűségesen szolgálsz, az számon

tart téged? Nem hiszed, hogy nyomon követi minden lépésed, ismeri lelked minden rezdülését?

„Az Úr, Izráel Istene, ezt mondja rólad, Bárúk: *Te így beszélsz: jaj nekem, mert az Úr kínnal tetézi fájdalmamat! Belefáradtam a sóhajtozásba, nem találok nyugalmat!*” Az Úr ismer, Bárúk. Ismeri szíved gondolatait, ki nem mondott sóhajtásaid. Látja, hogy sok a fájdalmad. Hogy úgy érzed, sokasodnak fájdalmaid, csalódásaid. Egyik esemény a másik után, egyik rossz hír a másik után. Megvolt a fájdalom, és kaptál rá kint. Kínnal tetőzött fájdalmadra újabb csalódás érkezett. Elvesztetted álmaid, de még rád is támadtak. Nem elég, hogy mások elől menekülnöd kell, mert szitkozódnak és gyalázkodnak, de még családod is elutasít. Nem elég az elutasítás, úgy érzed, mindezt az Úrtól kapod. „Az Úr kínnal tetézi fájdalmaimat.” Talán még egyetlen terhet el tudnál hordozni, Bárúk, de a második, a harmadik olyan, mint újabb sérülése egy nyílt sebnek. Az Úr tudja. Az Úr tudja, hogy belefáradtál a sóhajtozásba. Elveszett az erőd. Nem nagyon van mit mondanod, nem tudtál tenni semmit sem, csak sóhajtozni. De belefáradtál, elcsüggedtél, nem találsz nyugalmat. Nem látod a kiutat, nem látsz megoldást. Bárúk, az Úr tudja, hogy összetörtél, kiégtél, nincs erőd az élethez.

Azt is tudja, úgy gondolod, igazságtalan veled. Miért adja ezt a terhet, ha te hűséges és engedelmes vagy? Miért, hogy mások szabadon járkálnak a városban, volt iskolatársaid az ítéletes próféciáknak fittyet hányva gyarapítják vagyonuk, építenek szép házakat és vezetnek nagy autókat, neked pedig még csak mutatkozni sem lehet nappal Jeruzsálemben? Ez a legnehezebb, Bárúk. Amikor olyan mélyen, olyan erősen él benned, hogy te mindent megtettél az Úrért. Te odaálltál Jeremiás mellé, vállaltad a kockázatot, veszélyeztetted jó hírneved, sőt, egészséged, életed, kizárólag és egyedül az Úrért. Egy voltál azon kevesek, nagyon kevesek közül, akik kiálltak az Úr prófétája, Jeremiás mellett, aki segítette őt. A többiek gyalázták, megvetették, üldözték, te szolgáltad, szolgálatára bocsátottad képességeidet, tanult és képzett voltod, leírtad az üzeneteit, hogy örökre megmaradjanak. Engedelmes voltál. És most mégis itt vagy, és csak annyit tudsz mondani, jaj nekem. Jaj nekem, nem ezt vártam az Úrtól. Azt gondoltam, legalább megvéd hűségemért. Legalább egy kicsit könnyebb lesz azzal, hogy az ő oldalára állok. De minden máshogy alakult...

Bárúk, tudom, hogy így gondolsz, hogy így beszélsz. De én szólok hozzád, az Úr. Nem feledtelek el, nem hagytalak magadra, nem dobtalak el. Tudok rólad, ismerlek, és gondom van rád. Figyelj, Bárúk, a szavamra, figyelj arra, amit ma személyesen neked üzenek! Ne temetkezz be bajodba, nyisd ki a füledet, engeddd, hogy beszédem eljusson hozzád!

II. Isten saját fájdalmába vonja be Bárúk fájdalmát

„Nézd csak, amit építettem, azt most lerombolom, és amit ültettem, most kigyomlálom az egész országban.” Bárúk, nézz rám. Bárúk, egy pillanatra emeld fel a fejed, emeld el szemeid saját csüggedésedről, és nézz rám. Próbálj rám nézni, és próbálj az én szemeimmel nézni. Te, aki úgy érzed, hűséges voltál, és mégis magad maradtál, próbáld megérezni, amit én érzek – mondja az Úr. Nézd ezt az országot,

Bárúk. Én építettem. Én hívtam el őseiket, én adtam nekik ígéreteket. Én adtam a földet, én adtam vezetőket. Én hoztam nekik számtalanszor szabadulást. Én vezettem őket nehéz helyzetekben. Én építettem ezt az országot, és most én rombolom le. Saját kezem munkáját semmisítem meg. Nem ezért építettem. Bárúk, én ültettem ezt a népet. Mennyi törődés, mennyi gondoskodás, mennyi szeretet volt bennem. Védélmeztem, amikor még kicsiny volt és gyenge, és gyönyörködtem benne, ahogy szárba szökken, és hatalmassá nőtt. Büszke voltam rá, amikor gyümölcsöt termelt. Aggódtam, amikor ellenség támadta. És most én gyomlálom ki az országot, amit én ültettem. Kezem munkája, szemem fénye ez a nép. Minden tagját személyesen ismerem. Minden lélek számít nekem. Az én népem, szövetséges társam, de hűtlen lett hozzám. És hiába küldtem követeim, hiába hirdettettem, hogy térjenek meg, nem hallgattak rám. Kigyomlálom őket és elvesznek.

Nézz rám, Bárúk, és lásd, hogy milyen időket élünk. Te csak saját veszteségeidet siratod? Te csak saját fájdalmad ismered? Amikor az ország válságban van, amikor szívem összeszorul e nép elveszettsége, sötétsége, züllöttsége miatt, „*neked nagy kívánságaid vannak?*” Azt kérdezed, hogy miért nem mentelek meg, miért nem emellek fel, miért nem találhatsz nyugalmat, miért tetőzöm kínnal fájdalmad? Bárúk, ha az én oldalamon állsz, fájdalmad az én fájdalom része. Azt látod, amit én is látok. Azt éled meg, amit én is megélek. Nyugalmat keresel, de nekem sincs nyugalmam. Könnyebb, kiszámíthatóbb életet követelsz, amikor saját kezemmel rombolom le, amit építettem? Karrierről, hivatalról, megbecsülésről, bőségről álmodsz, amikor mindezt az engem megvetők bitorolják? Jogos, Bárúk, az elvárásod, hogy hűségedért jutalmat érdemelsz? Tartozom neked azzal, hogy álmaid beteljesítsem, egy olyan korban, amikor az egész nép komoly válság elé néz? Amikor rombolok és gyomlállok, és teszem mindezt súlyos, nehéz szívvel?

Próbáld meg helyzeted mindezek fényében látni. Ne békédet sirasd, ne álmaid felett keseregj! Ne személyes ambícióid elmúlása legyen szomorúságod forrása. Ne süllyedj még mélyebbre az önsajnálathoz feneketlen kútjába. Ne engedd tovább növekedni szívedben irántam való haragod és sérelmed! Ne engedd, hogy az a jeges páncél egyre vastagabbra hízzon. Ne legyenek nagy kívánságaid, Bárúk!

Sokkal inkább keress engem. Fordulj hozzám. Térj meg, Bárúk. Térj meg önközpontúságodból. Térj meg irántam való elvárásaidból. Térj meg abból, hogy hűségedért jutalommal tartozom. Ne csak magadat lásd. Lásd engem, és lásd a népet. Lásd az összeomlást, ami elkerülhetetlenül eljön. Lásd, hogy „*veszedelmet hozok minden emberre*”. Ne kimaradni akarj, hanem állj az én oldalamra. Ez a jutalmad, Bárúk. Ez az elhívásod. Légy eggyé velem, és hordozd az én fájdalom. Nyisd meg szívedet előttem, és én eljövök, és megújítalak téged. Nehéz idők jönnek, de te az enyém vagy.

Bárúk, „*életedet ajándékkul kapod, bárhová mégy.*” Ez az ígéretem. Vannak, akik Jeruzsálemben pusztulnak el. Vannak, akik a fogságba vezető úton pusztulnak el. Vannak, akik a fogságban veszítik életüket. Vannak, akik Egyiptomba menekülnek, és ott vesznek el. De téged megőrizlek. Életed ajándékba kapod egy olyan korban, amikor sokan erőszak által vesznek el. Körbeveszlek, veled leszek, jövőt adok neked. Életed ajándék.

Életünk ajándék. Ma is ajándék. Isten ajándéka Jézus Krisztus által. Emeld fel hát a fejedet. Emeld fel tekinteted. Nézz arra, akit átszögeztek. Aki feltámadt. Aki visszajön. Akinek kezében a világtörténelem. A gazdasági válság. Családod. Életed. Nézz rá, Báruk, és korábbi panaszimád helyett tanul meg a bizalom imádságát:

„Uram, nem fuvalkodik fel a szívem,

Nem kevély a tekintetem.

Nem törekszem arra, ami túl nagy

És elérhetetlen nekem.

Inkább csitítottam,

Csendesítettem lelkemet.

Amilyen az elválasztott gyermek az anyjánál,

amilyen az elválasztott gyermek, olyan most a lelkem.

Bízzál, Izráel, az Úrban

Most és mindörökké!” (Zsolt. 131)

ÁMEN!